

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΠ
ΕΜΜΕΤΡΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ
ΤΑΧ/ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΥΝΑΙΟΥΤΟΙ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 606 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Τά ματωμένα γράμματα

Τό Α καί τό Ω

Γράμματα γνωρίζετε. Λίγοι εἶναι πλέον οἱ ἀγράμματοι στόν τόπο μας. Ἄλλὰ καί τό νά μή γνωρίζη κάποιος καλή ὀρθογραφία καί νά μή μπορή νά διατυπώσῃ πετυχημένα τίς σκέψεις του, εἶναι μικρό κακό. Τό νά μή γνωρίζη τά γράμματα τοῦ Θεοῦ, στοιχειώδεις ἀλήθειες, πού ἀποκάλυψε ὁ Θεός, εἶναι τραγικό.

● Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού θεωροῦνται τυπικά ἀγράμματοι, ἀφοῦ δέν πῆγαν σέ σχολεῖα καί δέν διαθέτουν πτυχία. Ἐν τούτοις διαβάζουν καί κατανοοῦν τά γράμματα τοῦ Θεοῦ, τίς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου, τή ζωή τῶν ἁγίων. Τέτοιοι ἄνθρωποι ἔχουν τήν « ἄ ν ω θ ε ν σ ο φ ί α ν » (Ἰακ. γ' 17). Ἀντίθετα, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού εἶναι ἐγγράμματοι, μορφωμένοι τυπικά, ἀλλ' ἀγνοοῦν τό ἄ λ φ α β η τ ἄ ρ ι τοῦ Θεοῦ, στοιχειώδη πράγματα ἀπό τίς σωτηριώδεις ἐννοιες τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ περισσότεροι ἀγνοοῦν τό πρῶτο καί τό τελευταῖο γράμμα τοῦ Θεοῦ. Τό Α καί τό Ω.

- Τό Α εἶναι ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.
- Τό Ω εἶναι ἡ Ὁραιότητα τοῦ Θεοῦ.

Μπορεῖ νά εἶναι κάποιος θρησκευόμενος ἄνθρωπος, ἀλλά νά μή ζῆ τήν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τήν Ὁραιότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ θρησκεία γι' αὐτόν εἶναι μιά τυπολατρεία, χωρίς τήν ὁμορφιά τῆς ἀγάπης, πού ὁδηγεῖ στήν ὠραιότητα τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνος, πού θά ζήσῃ τήν ΑΓΑΠΗ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ζωγραφίζεται στό Σταυρό τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτός ζῆ τό ΩΡΑΙΟ στήν πιό ἐκπαγλή μορφή του.

● Εἶναι ὠραία κοντά στόν Θεό, διότι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ὁ ρ α ἰ ο ς· εἶναι τό ἄρρητο κάλλος. Ὅποιος δέν ζῆ τήν Ἀγάπη καί τήν Ὁραιότητα τοῦ Θεοῦ, δέν βιώνει τή γλυκύτητα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι τό Α καί τό Ω (Ἀποκ. α' 8. κα' 6). Αὐτός εἶναι στήν πραγματικότητα ἀνέραστος καί ἀνελεύθερος ἄνθρωπος. Ἀκόμα καί θρησκευτικές ἐκδηλώσεις ἀν παρουσιάζῃ, θά εἶναι ξηρές καί ἐξαναστασιακές. Δέν ζῆ μέ χαρά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Δέν ζῆ τή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Θρησκευτικός εξαναγκασμός

Τήν ἐλευθερία τῆς ἀγάπης καί τῆς ὠραιότητος τοῦ Χριστοῦ προβάλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὑπῆρχαν καί στήν ἐποχή του θρησκευόμενοι τῶν τύπων τοῦ νεκροῦ γράμματος, ὄχι τῆς ἀγάπης. Ἦσαν οἱ Ἰουδαῖζοντες. ἤθελαν:

- Τήν Ἐκκλησία σάν ἓνα παράρτημα τῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς.

- Τό κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως νά τό ἀντικαταστήσουν μέ τήν περιτομή καί τό Νόμο.

- Τόν Χριστό ὄχι Σωτήρα, πέρα ἀπό οἰοδήποτε θρησκευτικό κατεστημένο, ἀλλ' ἓνα ραββί τοῦ Ἰουδαϊκοῦ νόμου.

- Τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ ὄχι σέ πρῶτο πλάνο, ἀλλά κρυμμένο πίσω ἀπό τή σκιά τοῦ «νόμου». Μά ἔτσι ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νά ὑποταχθῆ ἡ ἀγάπη στό μῖσος, ἡ ἐλευθερία στήν ἐξάρτησι, ἡ καθολικότητα τῆς ἀγάπης στό θρησκευτικό ἢ φυλετικό ρατσισμό.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀντέδρασε δυναμικά. Μέ τό λόγο του, μέ τίς Ἐπιστολές του, μέ γράμματα, πού ἀποτελοῦν ἔκφρασι τῆς ματωμένης του καρδιάς.

Στό τέλος τῆς πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς ξεχύνεται τό ἱερό πάθος, μέ τό ὁποῖο ἔγραψε ὁ Παῦλος, γιά νά διασφαλισθῆ ἡ γνησιότητα τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος. «Ἴδετε πηλίκους ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ» (Γαλ. στ' 11). Προσέξτε καλά, μέ πόσο μεγάλα γράμματα, μέ τί εἶδους γράμματα σᾶς ἔγραψα!

- Φαντασθῆτε ἀρρώστους νά πλησιάζουν τό νοσοκομεῖο, ὅπου μποροῦν νά γιαιτρευθοῦν δωρεάν, καί νά ἔρχονται κάποιοι καί νά τοὺς κρατοῦν στόν προθάλαμο. Καί ὄχι μόνο, ἀλλά καί νά τοὺς ἀναγκάζουν νά παραμένουν μακριὰ ἀπό τό γιαιτρό, πού ἤδη τοὺς ἀναμένει.

Κάτι τέτοιο δέν θά ἦταν νοσηλεία, ἀλλά θά ἦταν ἀπάτη καί κοροϊδία.

- Αὐτό ἔπρατταν οἱ Ἰουδαῖζοντες. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός Ἰατρός. Οἱ Ἰουδαῖζοντες ὁμως «χριστιανοί», οἱ ψευδάδελοι, ἀνάγκαζαν

τοὺς πιστοὺς νά παραμένουν στόν προθάλαμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Δέν τοὺς ἄφηναν νά προχωρήσουν στό Ἰατρεῖο, στήν Ἐκκλησία, νά χαροῦν τή χάρι τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Γιατί; Γιά νά μή χάσουν τή θρησκευτική τους πελατεία. «Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπήσαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκί καυχῆσωνται» (Γαλ. στ' 12-13).

Στόν πρόναο, ὄχι στό Ναό!

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀγωνίστηκε σκληρά. Αὐτό τουλάχιστον φαίνεται σέ δύο ἀπό τίς Ἐπιστολές του, τήν πρὸς Ρωμαίους καί τήν πρὸς Γαλάτας.

- Ἦταν διάκονος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὄχι διάκονος τῆς περιτομῆς.

- Ἦταν κήρυκας τῆς ζωντανῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ, ὄχι φύλακας τοῦ μουσείου τῆς περιτομῆς.

Καί σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἂν ἐπισκεπτόταν τό σύγχρονο ἐκκλησιαστικό χῶρο, θά διαπίστωνε, ὅτι πολλοί «χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι» κρατοῦνται στόν προθάλαμο καί οὐσιαστικά ἐμποδίζονται νά προχωρήσουν στό θάλαμο διασώσεως, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

- Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἐκμεταλλεύονται τή λαχτάρη τῆς θρησκευτικότητας καί αἰχμαλωτίζουν ψυχές, ἀντὶ νά τίς ἐλευθερώσουν. Τό ὄλο θρησκευτικό περιβάλλον, πού δημιουργεῖται, μέ τά φανταχτερά «ἔφέ» καί τά πολλά «φολκλόρ», σπρώχνει σέ μία τυπολατρική θρησκευτικότητα. Δέν συμβάλλει σέ μετοχή τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ.

- Φαντασθῆτε νά ἔρχονται σ' ἓνα Ναό πολλοί, ποθώντας τή σωτηρία τους. Ἄλλά μερικοί, πού ἔχουν ἐπαγγελματική μόνο σχέση μέ τό Ναό, κλειδώνουν τό Ναό καί ἀναγκάζουν τοὺς προσερχομένους νά παραμένουν στόν πρόναο. Ἐκεῖ τοὺς κάνουν τή σχετική πλύσι ἐγκεφάλου, τοὺς διανέμουν ἀντίδωρο, τοὺς προσφέρουν καί λίγο ἀγιασμό, τοὺς χαρίζουν καί κάποιο «φυλακτό»!

• Καλά είναι όλα αυτά, αλλά δέν είναι τά πρωτεύοντα γιά τή σωτηρία. Δέν ήρθαν οί άνθρωποι γιά τόν πρόναο ήρθαν γιά τό Ναό, γιά τή λειτουργία.

Δέν ήρθαν άπλως γιά τό αντίδωρο. Λαχταρούν τό Δώρο, τή θεία Κοινωνία.

Ποίος ποιμένας, έπίσκοπος ή πρεσβύτερος, θ' άφηνε νά έμποδιζονται οί πιστοί στην είσοδό τους στό Ναό του Κυρίου; Ο λειτουργός τής Έκκλησίας προσκαλεί στό τραπέζι τής σωτηρίας: δέν άρκείται στα δευτερεύοντα, πού όταν μάλιστα μονομερώς προσφέρωνται, καταντούν υποκατάστατα τής ορθοδόξου πνευματικότητας καί τής άληθινής σωτηρίας.

Κόκκινα τά γράμματα

Ίερή αγανάκτησι αισθάνθηκε ο κήρυκας του Σταυρού καί τής Αναστάσεως Παύλος. Έγραψε μέ ειδικά γράμματα: «Ίδετε πηλίκοις ύμιν γράμμασιν έγραψα τή έμή χειρί» (Γαλ. στ' 11). Έν προκειμένω τά γράμματα του Παύλου ήσαν... κόκκινα!

• Φαντασθήτε πολεμιστή, τραυματία, νά γράφη γράμμα έλευθερίας στους δικούς του. Άφοϋ χρησιμοποίησε γιά όλο τό γράμμα μελάνι, στό τέλος βουτάει τήν πέννα στό αίμα των πληγών του. Κάτι τέτοιο έν προκειμένω κάνει καί ο Παύλος. Τό φτερό, μέ τό όποιο γράφει τήν προς Γαλάτας, καί μάλιστα τό τέλος της, είναι βουτηγμένο στό αίμα τής καρδιάς του.

• Ήταν ματωμένος ο Παύλος από τά μαστιγώματα καί τά άλλα μαρτύρια, πού ύφίστατο γιά τήν αγάπη του Ίησου Χριστού. Γιά τόν Παύλο Χριστός = Σταυρός. Καί Χριστιανός = Σταυρός. Οί χριστιανοί «τῷ σταυρῷ του Χριστού δώκονται» (Γαλ. στ' 12). Ο Σταυρός είναι ματωμένος. Καί τό σώμα του Παύλου ήταν γεμάτο από τά παράσημα του Σταυρού. Ήταν κατάστικτο από «τά στίγματα του Κυρίου Ίησου», πού σαν διαμάντια Χριστού άστραφταν, φανερώνοντας τή γνησιότητα τής αγάπης του.

Άναγκάζεται ο Παύλος νά δείξη τά στίγματά του, μέ τήν έλπίδα, ότι θά συνεινούντο οί χριστιανοί καί δέν θά παρυσύρονταν από τά άπατηλά συνθήματα των ψευδαδέλφων. «Έγώ τά στίγματα του Κυρίου Ίησου έν τῷ σώματί μου βασταζω» (Γαλ. στ' 17).

• Άλλ' ή καρδιά του Παύλου ήταν τραυματισμένη, «τετρωμένη» καί από τήν άλλη αγάπη. Πονούσε καί από αγάπη προς τούς αδελφούς έν Χριστῷ.

Παίρνει μέ πόνο πολύ τό φτερό καί γράφει έναντίον τής θρησκευτικής βίας καί ύπέρ τής θρησκευτικής έλευθερίας, ύπέρ τής έν Χριστῷ έλευθερίας.

• Δέν ύποφέρει νά βλέπη ανθρώπους έξαρτημένους από τύπους, σκλάβους σε θρησκευτικά άφεντικά.

Καί σήμερα βλέπεις ορθοδόξους χριστιανούς, δεμένους μέ ένα πλήθος τυπολατρικά δεσμά. Βλέπεις θρησκευτικούς ήγέτες νά οδηγούν σαν άγέλη ανθρώπους, άφοϋ ένα τούς ένδιαφέρει, νά έχουν όπαδούς, θρησκευτική πελατεία.

• Παριστάνουμε τούς ορθο - δόξους. Άλλά πολλοί είμαστε πεσμένοι. Άλλοι θύματα άμαρτωλών έξαρτήσεων. Άλλοι σκλάβοι τυραννικών παθῶν. Άλλοι συνθλιβόμενοι κάτω από τό βάρος φρικτών σκέψεων. Άλλοι καμπτόμενοι κάτω από τή φοβία του θανάτου.

Έμεις είμαστε οί έλεύθεροι άνθρωποι;

• Μόνο ο Χριστός έλευθερώνει. Νά τά άπελευθερωτικά Του λόγια: «Άμήν άμήν λέγω ύμιν, ότι πās ο ποιων τήν άμαρτίαν δοϋλός έστι τής άμαρτίας... Έάν οϋν ο υίός ύμās έλευθερώση, οντως έλεύθεροι έσεσθε» (Ίωάν. η' 34-36).

Η χάρις του Υιού του Θεού, πού γιά τή δική μας άπεξάρτησι έξαρτήθηκε πάνω στό Σταυρό, χαρίζει τήν άληθινή έλευθερία. Γι' αυτό καί ο άπόστ. Παύλος, οντως άπελεύθερος, διακηρύττει: «Έμοί δέ μή γένοιτο καυχάσθαι ει μή έν τῷ σταυρῷ του Χριστού» (Γαλ. στ' 14).

• Καί γιά άλλο λόγο είναι κόκκινα τά γράμματα, μέ τά όποια γράφει τό τέλος τής προς Γαλάτας Έπιστολής. Θέλει στίς καρδιές όλων νά ζωγραφίξη «Ίησου»

έσταυρωμένον» (Γαλ. γ' 1). Ταιριάζει τό κόκκινο χρώμα. Δίνει ο Παῦλος ἔμφασι στό κόκκινο Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού προσφέρθηκε καί προσφέρεται γιά τήν ἀπεξάρτησι ὄλων.

Κόκκινο: Χρῶμα τοῦ αἵματος. Χρῶμα τῆς ζωῆς. Χρῶμα τῆς θυσίας.

Τά πέντε καί τά τρία γράμματα

«Ἴδετε πηλίκους ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί» (Γαλ. στ' 11). «Πηλίκος» σημαίνει «πολύ μέγας».

● Μεγάλα τά γράμματα τῆς Ἐπιστολῆς, ἴσως διότι ὁ Παῦλος εἶχε κάποια πάθησι στά μάτια. Μπορεῖ νά ἦταν μικρή ἢ φυσική του ὄρασις. Ἦταν ὁμως μεγάλη ἢ πνευματική του ὄρασις, ἢ διορατικότητά του.

● Μεγάλα τά γράμματα, γιά νά τοις στή Ἄληθεια τῶν γραφομένων. Σάν νά ἔλεγε: «Ἀνοίξτε τά μάτια σας! Τά μάτια σας δεκατέσσερα! Προσοχή, νά μή σᾶς ἀποπροσανατολίσουν. Καρφῶστε τά μάτια σας στό Σταυρό καί διαβάστε τί γράφει ἐκεῖ ὁ Θεός “πηλίκους γράμμασιν”».

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ φακός, πού μεγενθύνει πέντε γράμματα: Α - Γ - Α - Π - Η. Εἶναι τόσο μέγала καί φωτεινά τά πέντε γράμματα τῆς πύ γλυκειᾶς λέξεως, ὥστε μόνο τυφλός δέν μπορεῖ νά τά διαβάσῃ.

Πίσω δέ ἀπό τά πέντε κόκκινα μέγала γράμματα τῆς Ἀγάπης, φωσφορίζουν τά τρία χρυσά γράμματα: Ζ - Ω - Η. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀγάπη τῆς Ζωῆς. Μόνο μέ τό Χριστό ὑπάρχει ὑπέρβασις τοῦ θανάτου, νοεῖται ἐλευθέρη ζωή, κερδίζουμε τήν αἰώνια ζωή (Ἰωάν. γ' 16. ιζ' 3).

Γι' αὐτό συναγόμεθα στήν ἐκκλησία, γιά νά λάβουμε ζωή. Γι' αὐτό κοινοῦμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου, γιά νά ζήσουμε αἰώνια. «Εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Οὐσία καί τύποι

Οἱ Ἰουδαῖζοντες τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί οἱ τυπολάτρεις

καί ἐκμεταλλευτές κάθε ἐποχῆς ἔχουν λόγους νά κρατοῦν τοὺς ἀνθρώπους ὑποταγμένους σέ νόμους, πού θέτουν σέ ἀχρηστία τό νόμο τῆς Ἀγάπης.

● Φαντάζεσθε νά ὑπάρχη νόμος, πού ν' ἀπαγορεύῃ στό ἀνθρώπινο σῶμα τήν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καί νά μεριμνᾷ μόνο γιά τό στολισμό του; Ὅσο καί ἂν στολίσουμε τό σῶμα, χωρίς αἷμα εἶναι νεκρό. Ὅσο καί ἂν στολίσουμε τή θρησκευτικότητα καί τίς θρησκευτικές τελετές μέ φανταχτεροὺς στολισμούς, χωρίς τό Αἷμα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρίς τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ, χωρίς τή ζωή τοῦ Σταυροῦ, νεκροί πνευματικά θά παραμένουμε.

Χωρίς Χριστό ὁ κόσμος πεθαίνει.

Στήν ἐποχή τοῦ Παύλου ἔλεγαν οἱ ψευδάδελφοί: «Ναί στήν περιτομή, ὄχι στό Σταυρό». Σήμερα τό σύνθημα αὐτό γιά πολλοὺς παραφράζεται ὡς ἑξῆς:

● Ναί στό κερὶ, ὄχι στό παιδί! Εὐκόλα ἀνάβονται κερὰ στά μανουάλια τῶν ἐκκλησιῶν. Ἄλλα συγχρόνως σβῆνεται ἡ ζωή χιλιάδων παιδιῶν ἀπό τόν ἀγέρα τῆς ὀλιγοπιστίας.

● Ναί στό ναό, ὄχι στό καθῆκον.

● Ναί στό προσκύνημα, ὄχι στή μετάνοια.

Ὁ ἀληθινά πιστός, ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, καί τό κερὶ του ἀνάβει καί στό ναό συχνάζει, καί τίς ἅγιες εἰκόνες προσκυνᾷ, ἀλλ' ὄλα αὐτά τά μεταφράζει σέ καθημερινή μετοχή στή ζωή τοῦ Σταυροῦ.

Οἱ τύποι, ὅπως ἔχουν καθιερωθῆ στήν Ὀρθόδοξο παράδοσι εἶναι ἀναγκαῖοι καί ὠφέλιμοι, ὅταν ὁμως πρωτίστως λέμε:

● Ναί στήν πνευματική ζωή.

● Ναί στήν ἐγκράτεια καί τήν ἠθική.

● Ναί στήν εὐλογημένη οἰκογένεια.

● Ναί στήν τιμιότητα καί τή συνέπεια τῆς ζωῆς.

● Ναί στή σταυρωμένη ζωή, πού χαρίζει ὁ Χριστός.

● Ναί στήν ΑΓΑΠΗ.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Πνευματικά

† Πῶς δίδασκε ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος

Μέ ἀφορμή τῶ τριετές μνημόσυνο (20 Ἰουνίου) τοῦ σεμνοῦ καί σεπτοῦ ἐπισκόπου Μελετίου, μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης, ὁ πρωτοσύγκελλός του καί πνευματικό του τέκνο ἀρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος παρουσίασε στοιχεῖα τῆς διδασκαλίας τοῦ σεβασμίου ἱεράρχου. Ἀναδημοσιεύουμε λίγες περικοπές.

Ο Θεός εἶναι ἀγάπη, διδάσκει ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος (Α' Ἰωάν. δ' 8). Καί αὐτό εἶναι τὸ κυρίως καί τὸ κύριο μάθημα, πού πρέπει νά μάθουν οἱ χριστιανοί. Νά ζήσουν τὴ Σταυρική θυσιαστική ἀγάπη, πού δέν ταπεινώνει, ἀλλὰ ταπεινώνεται. Πού δέν ἐμπαίζει, ἀλλ' ἐμπαίζεται. Πού μπορεῖ νά συγχωρεῖ καί νά νοιάζεται τούς σταυρωτές κάθε εἴδους καί σέ κάθε ἐποχή.

Χρειάζεται ἐλευθερία ποιότητας, γιὰ τούς χριστιανούς, ὅχι ἐλευθερία... θρασυτήτας!

Οἱ χριστιανοί πρέπει νά μάθουν τὴν ὄντως ἐλευθερία, ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, καί νά μὴ τὴν θυσιάσουν γιὰ τίποτε, οὔτε καί γιὰ τὴν... ζωὴ τους. Οἱ χριστιανοί “ἀνθίστανται” στοὺς ἄρχοντες, ὅταν αὐτοί εἶναι ἄδικοι στοὺς συνανθρώπους τους καί πολύ περισσότερο ἀνθίστανται ὅταν αὐτοί, οἱ ἄρχοντες, ἀπαιτοῦν τὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ! Τότε τὸ μαρτύριο εἶναι μονόδρομος.

• Ὁ π. Μελέτιος ἤξερε τὸ πόσο δύσκολο εἶναι κάτι τέτοιο καί “καταλάβαινε” καί τῆς κοινωνικῆς ἀγωνίας νά κανονιστοῦν μὲ διατάξεις καί νόμους (ἀναγκάσιους σέ μιά πολυπολιτισμική κοινωνία) θέματα διαπροσωπικῶν σχέσεων καὶ κρατικῶν ρυθμίσεων. Ἔλεγε τὸ ἀποστολικὸ «οὐκ εἰκὴ τὴν μάχαιραν φορεῖ...» (Ρωμ. ιγ' 4) καί ὅτι «οἱ ἄρχοντες δέν εἶναι φόβος γι' αὐτοὺς πού πρᾶττον καλὰ ἔργα, ἀλλὰ γιὰ τούς κακοποιούς...».

• Τὸ νά εἶσαι χριστιανός, δίδασκε ὁ μακάριος πατέρας μας, δέν εἶναι ἓνα... «ζωτικό ψεῦδος»! Μιά εὐσεβὴς αὐταπάτη καί κατ' ἐπέκτασιν... ἀπάτη. Δέν συνιστοῦν τὰ ψεύδη τὴν εὐτυχία. Δέν ἀποτελοῦν οἱ χίμαιρες τὰ ἀναγκαῖα στηρίγματα τῶν χρι-

στιανῶν. Δέν κυνηγοῦν χίμαιρες οἱ χριστιανοί. Ἡ Κίρκη, ἔλεγε, μετέβαλε τοὺς ἥρωες σέ κτῆνη, χρησιμοποιοῦντας τὴν ἡδονή. Ὁ Χριστὸς σώζει ἀπὸ τὴν κτηνωδία χρησιμοποιοῦντας μιά δύναμη ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν ἡδονή καί ἀποτελεσματικότερη ἀπὸ τὴ βία, τὴν ἀγάπη...

• Αὐτὰ δίδασκε ἐπὶ τριάντα χρόνια. Αὐτὰ προσπαθοῦσε νά μᾶς μάθει. Ἦταν γιὰ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ἀληθινός καί πιστός (Ἀποκ. γ' 14). Εἰκόνα τοῦ πρώτου καί Μεγάλου Μάρτυρα.

Ἐμεῖς;

Ἐμεῖς θαυμάζουμε τοὺς μάρτυρες καί ποτέ δέν ἀποροῦμε, οὔτε ἀναρωτιόμαστε: Ποιὸ εἶναι τὸ δικό μας μαρτύριο; Ἡ δική μας μαρτυρία γιὰ τὸ φῶς; Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ζητᾷ τὴν ὁμορφιά τῆς καρδιάς, πού ριζοκίνδυνα καί φωτοβόλα ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν μαθητεία (ὅσο τέλεια, τόσο ὁμορφότερη) στό θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

• Εἴμαστε χριστιανοί, γιὰ νά μαρτυροῦμε, ὅτι “γνωρίζουμε τὸ μονοπάτι” καί “ξέρουμε τὴν πορεία” καί “προγευόμαστε τὴν χαρά”. Καί ὁ ἀείμνηστος καί μακάριος πατέρας μας Μελέτιος γνώριζε πολύ καλὰ τὸ μονοπάτι, καί περπάτησε μὲ συνέπεια τὸν δρόμο, καί ἤδη εἶναι μέτοχος τῆς χαρᾶς.

• Ἐμεῖς ἄς παρακαλέσουμε (πάντοτε, ἀλλὰ τώρα μὲ ἀφορμὴ τὸ μνημόσυνο περισσότερο) τὸν Κύριο τῆς Ζωῆς, τὸν Ψυχὸσὸστη Χριστό, νά δοξάσει τὸν «ἀγαθὸ καί πιστό» δοῦλό του Μελέτιο, «καθιστώντας τον ἐπάνω δέκα πόλεων» (Λουκ. ιθ' 17). Καί νά μᾶς τὸν δώσει τόσο μεσότη, ὅσο καί παρακλήτορα τῶν ὑποθέσεων τῆς ζωῆς μας, καθὼς ἐπίσης καί διδάσκαλο τῶν ἐνεργειῶν μας. AMHN.

Οικογενειακά

«Γάμος» όμοφυλοφίλων!

(Δημοσιεύουμε περικοπές από κείμενο τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸν ὑπουργό Δικαιοσύνης σχετικά μέ τό προτεινόμενο νομοσχέδιο γιά τή θέσπισι «συμφώνου συμβίσεως» όμοφύλων ἀτόμων.

Καί στή συνέχεια τή διαμαρτυρία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Συμεών γιά τό ἴδιο θέμα).

Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατά τοῦ «συμφώνου συμβίσεως» όμοφυλοφίλων

Ἀπευθυνόμεθα (πρὸς τὸν ὑπουργό Δικαιοσύνης κ. Ν. Παρασκευόπουλο) ἐπ' εὐκαιρία τῆς θέσεως στή δημοσιότητα τῆς νομοθετικῆς πρωτοβουλίας τοῦ παρ' ὕμιν Ὑπουργείου γιά τό λεγόμενο «σύμφωνο συμβίσεως», ὥστε νά θέσουμε ὑπ' ὄψιν σας τούς προβληματισμούς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...

Προλογίζοντας ἐπισημαίνουμε, σχετικῶς πρὸς τήν προτεινόμενη ἐπέκταση τοῦ «συμφώνου συμβίσεως» στά **όμόφυλα ζευγάρια**, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπιθυμεῖ νά ἐπαναλάβει καί νά καταστήσει σαφές, ὅτι διαφωνεῖ συνολικῶς μέ τό «σύμφωνο συμβίσεως» ἐν γένει καί καθ' ἑαυτό.

Καί τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία τάσσεται ὑπέρ τοῦ **χριστιανικοῦ γάμου**, προτρέποντας τά ζευγάρια νά ἐνώσουν τίς ζωές τους μέσα σέ μιά εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό ἔγγαμη σχέση ἀγάπης. Ὅποιαδήποτε ἄλλη μορφή συμβίσεως ἐκτός χριστιανικοῦ γάμου, εἴτε «πολιτικός γάμος» εἴτε «σύμφωνο συμβίσεως», ἀπορρίπτεται ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο, ὅχι ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ἐξαντλεῖται σέ στείρα ἄρνηση τῆς ἐποχῆς, ἀλλά διότι ἔχει τή δική της θετική καί διαχρονική πρόταση πρὸς τόν ἄνθρωπο, γιά νά ἔχει πληρότητα στή ζωή του...

Πρῶτον, ἐπειδὴ ἡ πολιτική (ἔπρεπε νά) εἶναι καί ἄσκηση ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πολιτῶν, πρέπει νά ἐπισημανθεῖ

δημοσίως τό ἠθικό μήνυμα πού στέλνει ἡ Πολιτεία στούς πολίτες μέσω τοῦ «συμφώνου συμβίσεως»: ὅτι ἐπειδὴ ὁ γάμος φαντάζει στήν σημερινή κοινωνία τῶν εὐκολῶν λύσεων βαριά εὐθύνη, τό Κράτος θεσπίζει ἓνα νομικό **ὑποκατάστατο τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου**, μιά δῆθεν «ἐλαφρά μορφή», «μὴ ἔγγαμη» συμβίσεως, γιά τήν ὁποία ὁ νομοθέτης προβλέπει σχεδόν πλήρη ἐξομώσιή της μέ τόν γάμο ἀπό πλευρᾶς ἐννόμων συνεπειῶν...

Δεύτερον, τό ἐπίκεντρο τῆς ἀνησυχίας μας ἀποτελεῖ ἡ ἴδια ἡ ἀλλοίωση τῆς ἐννοίας τῆς «οἰκογένειας» ἀπό τό Κράτος, πού εἶναι ὑποχρεωμένο κατά τό Σύνταγμα νά τήν προστατεύει καί ἡ ὁποία, μέ τό ἐπίμαχο προϊόν τοῦ νομοθετικοῦ σωλήνα, μετατρέπεται σέ ἀπλό συνεταιρισμό...

Ἡ ὑπαρξή ἢ μὴ σταθερῶν οικογενειῶν δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζεται ἀπό τόν νομοθέτη μόνον ὡς ἀπόρροια τῆς ἐλευθερίας καί ιδιωτικότητας τῶν πολιτῶν, ὥστε νά τούς παρέχεται τό νομικό δικαίωμα δημιουργίας ἀσταθῶν καί ρευστῶν ἐνώσεων ἀντί οικογενειῶν. Ὅφειλε νά ἀπασχολεῖ τό Κοινωνικό Κράτος ἡ συντήρηση τοῦ οἰκογενειοκεντρικοῦ χαρακτήρα τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, ὅχι μόνον ὡς ἀποτέλεσμα ὑλικῶν συνθηκῶν, ἀλλά καί μέσω τῆς κατάλληλης ἀγωγῆς ὑπεύθυνων πολιτῶν, τήν ὁποία κάθε ἄλλο παρά προάγει ὁ θεσμός τοῦ «συμφώνου συμβίσεως»...

Τρίτον, δεδηλωμένος ἀπό καιρό στόχος τοῦ ὀργανωμένου ἀκτιβισμοῦ γύρω ἀπό τή θέσπιση συμφώνου συμβίσεως όμοφύλων ζευγαριῶν δέν εἶναι μόνον ἡ νομική ἀναγνώριση τῆς συμβίσεώς τους, ἀλλά περαιτέρω ἡ κατοχύρωση δικαιώματος γιά ἀπό κοινού ἄσκηση γονικῆς μέριμνας παιδιῶν (μέσα ἀπό υἰοθεσίες, παρένθετες μητέρες κ.λπ.) ἀπό όμόφυλα ζευγάρια. Ἡ Πολιτεία πρέπει νά ἀποφασίσει, ἀπό τώρα, ἐάν καθιστώντας θεσμό τοῦ κράτους μας τήν «όμοφυλοφιλική

συμβίωση», είναι έτοιμη νά προχωρήσει και στό επόμενο βήμα τής «όμοφυλοφιλικής οικογένειας», γιά τήν όποία ή ίδια θά έχει δημιουργήσει τίς αξιακές προϋποθέσεις διεκδικησεώς της, άφου εισάγει ρητώς πλέον διατάξεις γιά τό σύμφωνο συμβίσεως μέσα στό βιβλίο τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα γιά τό οικογενειακό δίκαιο....

Τίς άνωτέρω παρατηρήσεις και άνησυχιές σās υποβάλλομε επειδή, ὅπως και ή Πολιτεία, έτσι και ή Ἐκκλησία διακονεῖ τόν Ἄνθρωπο, άν και μέ άλλη στόχευση, τόν άγιασμό τής ζωής του. Ἡ έσχατολογική ὀπτική και ή δισχλιετής πορεία τής Ἐκκλησίας τής έχει δώσει τή δυνατότητα μακρόπνοης θεωρήσεως άπέναντι στό πολιτειακό αξιακό σύστημα υπεράνω τών προσκαιρών αναγκών, πού αυτό συχνά νομίζει ότι έξυπηρετεῖ. Πέραν τοῦ γεγονότος, ὅτι τό σύμφωνο συμβίσεως άποτελεῖ ὀπισθοδρόμηση σέ ἔθιμα και θεσμούς ειδωλολατρικών ἐποχών, ὀφείλομε, ἐκ λόγων αγάπης γιά τόν Ἄνθρωπο, νά προειδοποιήσουμε τήν Πολιτεία, ὅτι τό ἐπίμαχο «συμφωνητικό» παρασύρει σέ άπατηλή διεξοδο ὄλους ὅσους στοχεύει νά βοηθήσει· είναι ένα πιστοποιητικό καθωσπρεπισμοῦ, πού κινεῖται μακριά από τήν αλήθεια και θά περιπλέξει τίς ζωές τους σέ χειρότερες περιπέτειες.

Μέ τήν πεποίθηση, ὅτι τυγχάνει τής κατανόησεώς σας ή σημασία τών ὡς άνω εκτεθέντων, και μέ τήν ἐλπίδα ότι στόν σχεδιασμό και στίς αποφάσεις σας θά συνεξετάσετε τίς σχετικές θέσεις τής Ἐκκλησίας τής Ἑλλάδος, σās άπευθύνουμε τήν εὐχή, ὁ Θεός νά σās εὐλογεῖ και νά σās ενισχύει στά εὐθυνοφόρα καθήκοντά σας.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος,
Πρόεδρος τής Ἰ. Συνόδου

Διαμαρτυρία τοῦ Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης Συμεών

Ἐν μέσω ποικίλων τραγικῶν καταστάσεων, στίς ὀποιές ἔχουν περιέλθει πλῆθος Ἑλλήνων λόγω τής οικονομικής κρίσεως, ὁ ἀξιότιμος Ὑπουργός τής Δικαιοσύνης ἔσπευσε νά δημοσιοποιήσει σχέδιο νόμου γιά τήν επέκταση τοῦ Συμφώνου Συμβίω-

σης και γιά τά «ὀμόφυλα ζευγάρια», δηλαδή νά θεσμοθετηθεῖ ὁ περιλάλητος «γάμος» τῶν ὀμοφυλοφίλων...

Ὡς ἐλάχιστος ἐπίσκοπος τής Ἐκκλησίας αισθάνομαι τό ἱερό χρέος, νά ἐπαναλάβω ὅσα ὑπογράμμισα σέ ποιμαντική ἐγκύκλιό μου τήν Πρωτοχρονιά τοῦ 2014.

1. Οἱ Χριστιανοί γνωρίζομε, ὅτι ὁ Θεός δημιούργησε δύο φύλα, τόν άνδρα και τή γυναίκα. Τρίτο φύλο δέν ὑπάρχει.

Κατά τή φυσική τάξη, πού ἐγκαθίδρυσε ὁ Θεός, ὁ άνδρας ἔλκεται από τή γυναίκα και ή γυναίκα από τόν άνδρα. Ἡ ἔλξη αὐτή ἀνοίγει τόν δρόμο τοῦ γάμου, πού στή Χριστιανική Ἐκκλησία θεωρεῖται μυστήριο αγάπης, πηγὴ και λίκνο τής ἀνθρώπινης ζωής και ὁδός, πού ὀδηγεῖ στή χριστιανική τελειότητα συζύγουσ και παιδιά...

2. Ἐκτός από τόν εὐλογημένο χριστιανικό γάμο ή Ἐκκλησία δέν ἀποδέχεται κανενός εἴδους άλλο γάμο γιά τά μέλη της, τούς χριστιανούς. Εἰδικότερα γιά τό φαινόμενο τής ὀμοφυλοφιλίας, ή «θέση» της από τήν ἴδρυσή της μέχρι σήμερα είναι κάτι περισσότερο από ξεκάθαρη: Ἡ ὀμοφυλοφιλία δέν είναι θεμιτή σεξουαλική ἐπιλογή, αλλά παρέκκλιση και διαστροφή τής φύσεως.

3. Ἡ Ἐκκλησία είναι μητέρα. Μακροθυμεῖ, άνέχεται και προσεύχεται γιά τήν ἐπιστροφή στοῦσ κόλπους της και στήν εὐλογημένη κατά Χριστόν ζωή κάθε παιδιοῦ της, πού ἀπομακρύνθηκε ἀπ' αὐτήν. Σέ καμμιά περίπτωση ὄμως δέν ἀποδέχεται και δέν συμβιβάζεται μέ τήν άμαρτία. Σέ καμμιά περίπτωση δέν συναινεῖ, ή ἐκτροπή από τούς νόμους τής φύσεως, πού ὀρισε ὁ Θεός, νά γίνει «ἐλεύθερη ἐπιλογή» και «δικαίωμα» τοῦ ἀνθρώπου. Σέ καμμιά περίπτωση δέν συμφωνεῖ νά τίθεται σέ ἰσότημη θέση ὁ χριστιανικός γάμος άνδρός και γυναικός και ή «ἐλεύθερη συμβίωση», εἴτε ἑτεροφύλων εἴτε ὀμοφυλοφίλων...

4. Τό θέμα δέν είναι παρωνυχίδα. Δέν μπορεῖτε, κύριοι, νά νομοθετεῖτε ἐρήμην τής χριστιανικής συνειδήσεώς σας!

Εἴθε νά πρυτανεύσουν ή ἐπίγνωση και τό αἶσθημα εὐθύνης!

† Ὁ Νέας Σμύρνης Συμεών

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Σειμνότητα ή προκλητικότητα;

Ποῦ γίνεται ἡ προσευχή; Δέν ὑπάρχει περιορισμός στόν τόπο, ἀφοῦ γιά τόν Θεό δέν ὑπάρχει περιορισμός. Ὁ Ψαλμωδός λέει: «Ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον» (Ψαλμ. ι´ 22). Τονίζει καί ὁ Παῦλος: «Βούλομαι τούς ἄνδρας προσεύχεσθαι **ἐν παντί** τόπῳ» (Β΄ Τιμ. β´ 8).

● Τό «ἐν παντί τόπῳ» δέν ἀποκλείει τήν ἰδιαιτερότητα τῆς προσευχῆς στήν ἐκκλησιαστική σύναξι. Τό νᾶχη κάποιος τή δυνατότητα νά τρώη καί στό ταξίδι πού πηγαίνει, δέν αἶρει τήν ἀναγκαιότητα εἰδικοῦ χώρου στό σπίτι του, πού ὀνομάζεται «τραπεζαρία» ἢ τοῦ εἰδικοῦ καταστήματος, πού λέγεται «ἐστιατόριο».

● Ἡ ἐκκλησία, ὁ ναός, τήν ὥρα τῆς **λατρευτικῆς** συνάξεως ἰδίως, εἶναι **ἐστιατόριο**. Ἡ σύναξι στήν ἐκκλησία, πλὴν τοῦ στοιχείου τῆς ἀπλῆς προσευχῆς, ἔχει καί τά στοιχεῖα τῆς κοινωνίας μέ τά λοιπά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς κοινωνίας μέ τόν ἴδιο τό Θεάνθρωπο Κύριο στό μυστήριο τῆς **θείας Κοινωνίας**.

Ἄπόλυτα ἀναγκαῖος ὁ χώρος τοῦ Ναοῦ. Καί ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι τό ἐπιβλητικό περιβάλλον τοῦ Ναοῦ, μέ τίς εἰκόνες, μέ τά καντήλια, μέ τήν ὄλη ἀτμόσφαιρα, ὑποβοηθεῖ τήν ψυχὴ στήν προσευχή.

● Ἄρκει ἡ προσευχή νά ἔχη **σωστή στάσι**. Μιλώντας γιά τή στάσι τῆς προσευχῆς ὁ Παῦλος, λέει: «Ἐπαίροντες ὁσίους χεῖρας».

Μιά **ἀνύψωσις** εἶναι ἡ προσευχή. Ἡ ψυχὴ ἀπό τή χαμαιζηλία ἀνυψώνεται σέ σφαῖρες οὐράνιες. Γι´ αὐτό ὁ ἱερεὺς καλεῖ στή θεία Λειτουργία: «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Ἄλλ ἡ προσευχή δέν εἶναι μόνο ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις. Εἶναι καί **ἐξωτερικὴ**. Δέν μπορεῖ π.χ. νά προσεύχεται κανεὶς... χοροπηδώντας! Ἄπαιτεῖται καί κάποια ὠρισμένη στάσις τοῦ σώματος.

● Ἐκεῖνο δέ, πού πολύ τονίζεται στή Γραφή, εἶναι τό **γονάτισμα** τῶν ποδιῶν καί τό **ὑψωμα** τῶν χειρῶν. Τό γονάτισμα φανερώνει **ταπεινώσι**. Τό ὑψωμα τῶν χειρῶν φανερώνει τήν **ἀγωνία** τοῦ ἀνθρώπου, πού θέλει ὅπωςδήποτε νά ἐξαρτηθῆ ἀπό τόν Θεό, νά πιάσῃ τόν οὐράνιο Θεό. «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπειρινή...» (Ψαλμ. 140,2). Ὁ λειτουργός ἱερέας μάλιστα ἔχει τήν περισσότερη ὥρα ὑψωμένα τά χέρια του σέ **στάσι ἰεσείας**.

● Ὑψωμένα τά χέρια. Ἄλλὰ ποιά χέρια; Τά **καθαρά** χέρια. Εἶναι ὑποκοισία, τά ἴδια χέρια, ἀπό τή μιὰ νά κλέβουν καί ἀπό τήν ἄλλη νά ὑψώνονται σέ ἰεσεία. Γι´ αὐτό ὁ Παῦλος τονίζει, ὅτι τά χέρια πρέπει νά εἶναι «**ὄσια**», δηλαδή, καθαρά.

● Φυσικά δέν ἄρκει νά ἔχουμε μόνο τά χέρια ἀμόλυντα ἀπό κακές πράξεις. Ἄντιπροσωπευτικά ἀναφέρει τά χέρια, διότι αὐτά ὑψώνονται στήν προσευχή. Τό τονιζόμενο ἀπό τόν Παῦλο εἶναι ἡ γενικὴ **καθαρότητα τῆς ψυχῆς**.

Ὅσα ὁ Παῦλος λέει γιά τούς ἄνδρες ἰσχύουν ὅπωςδήποτε καί γιά τίς **γυναῖκες**. Ὁ Διάβολος δέν ναρκοθετεῖ τό δρόμο τους πρὸς τήν ἐκκλησία. Τίς μπλέκει διαφορετικά καί τίς... κερδίζει! Τίς ἀφήνει νά πηγαίνουν στήν ἐκκλησία, ἀλλά φορτωμένες **φτιασιδία**. Γι´ αὐτό ὁ Παῦλος τονίζει: «Ὡσαύτως καί τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καί σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μή ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαγοαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ» (Β΄ Τιμ. β´ 9).

Τονίζει ο Παῦλος σχετικά με τις γυναῖκες, πού ρέπουν περισσότερο στή **φιλαρέσκεια** και νομίζουν, ότι ἡ φιλαρέσκεια και ὁ καλλωπισμός δέν εἶναι ἁμαρτία και ὅτι μποροῦν νά συμβιβαστοῦν μέ τήν εὐσέβεια και τόν ἐκκλησιασμό:

● **Τῆ σεμνότητα.** Ἡ γυναίκα ὀφείλει νά εἶναι ντυμένη σεμνά. Ὁ γυμνισμός δυστυχῶς στίς μέρες μας ἐπικρατεῖ. Ὅφείλει ἡ γυναίκα νά εἶναι πάντοτε «ἐν καταστολῇ κοσμίῳ». Τό φόρεμα νά καλύπτῃ τό σῶμα.

Θηλυκότητα γιά τή γυναίκα δέν εἶναι ἡ **προκλητικότητα**. Εἶναι ἡ σωστή στάσις στόν **εἰδικό ρόλο**, πού τῆς ἔχει δώσει ὁ Θεός στό μυστήριο τῆς ζωῆς.

Ἐπάρχει περίπτωσις, ἕνας ἄνδρας νά σκανδαλιστῆ ἀπό μιᾶ γυναίκα και χωρίς αὐτή νά ντυθῆ ἄσεμνα. Τότε ἡ γυναίκα δέν ἔχει εὐθύνη. Τίς περισσότερες ὁμως φορῆς τήν εὐθύνη τοῦ σκανδαλισμοῦ τήν ἔχει ἡ προκλητική ἐμφάνισις τῆς γυναίκας. Λέει σχετικά ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Τί ἐγώ πάθω, φησὶν ἡ γυνή, ἂν ἕτερος ὑποπτεύσῃ; Σύ δίδως τήν ἀφορμὴν διὰ τοῦ σχήματος, διὰ τοῦ βλέμματος, διὰ τῶν κινήματων. Διὰ τοῦτο πολὺς τῷ Παύλῳ ὁ λόγος τῆς ἀμφιέσεως, πολὺς τῆς αἰδοῦς*» (Ε.Π.Ε. 23,250). Μετάφρασις: Τί φταίω ἐγώ, λέει ἡ γυναίκα, ἂν ἄλλος μέ κοιτάξῃ πονηρά; Ἐσύ δίνεις τήν ἀφορμή, μέ τήν ἐμφάνισι, μέ τό παρουσιαστικό σου, μέ τίς κινήσεις σου. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος κάνει πολὺ λόγο γιά τήν ἀμφίεσι και γιά τή ντροπή.

● Ἡ χριστιανὴ γυναίκα ἔχει τῆ δική της **μόδα**. Δέν ἀκολουθεῖ τῆ μόδα τοῦ κόσμου, πού «*λανσάρει*» πάντοτε ἐκκεντρικούς τρόπους ντυσίματος. Ἡ μόδα τῆς χριστιανῆς γυναίκας, κατά τόν Παῦλο, εἶναι ἡ «**αἰδώς και ἡ σωφροσύνη**».

● Τό ὠραιότερο κόσμημα γιά μιᾶ κόρη εἶναι ἡ **αἰδώς**, ἡ συστολή, ἡ ντροπή. Ὅταν φύγῃ τό εὐλογημένο «ἐρύθημα», τότε ἡ γυναίκα ὀδηγεῖται στήν ἀναισχυντία.

● Ἡ **σωφροσύνη** εἶναι ἐν πολλοῖς ἀποτέλεσμα τῆς σεμνῆς ἐμφάνισεως.

● Ἀλλ' ἡ σεμνότητα δέν συνίσταται μόνο στήν κάλυψι τῆς **γυμνότητας**.

Μπορεῖ μιᾶ γυναίκα νά μὴν εἶναι γυμνή και νά εἶναι προκλητική. Ἡ σεμνότητα ὀφείλει νά συνοδεύεται ἀπαραίτητα ἀπό τήν **ἀπλότητα** και τή **λιτότητα**.

Γι' αὐτό ὁ Παῦλος στή συνέχεια καταδικάζει τά **φτιασιδία**, πού κυρίως συγκεντρώνονται στό κεφάλι τῆς κοσμικῆς γυναίκας. Στ' ἀλήθεια, σκεφτήκατε πόσο στοιχίζει κάθε μῆνα τό κεφάλι μιᾶς κοσμικῆς γυναίκας;

Γνωρίζω τί θά ποῦν ἀρκετοί και ἀρκετές:

— Δέν ἔχει σημασία ἡ ἔξωτερικὴ ἐμφάνισις! Σημασία κυρίως ἔχει ἡ καρδιά!

● Τό νά ντύνεται μιᾶ γυναίκα σεμνά, δέν σημαίνει ὅπωςδήποτε ὅτι εἶναι και εὐσεβής και ἐνάρετη. Μπορεῖ νά ὑπάρχῃ και ὑποκρισία.

● Ἀλλ' ὅταν μιᾶ γυναίκα εἶναι ἐνάρετη, τότε ντύνεται σεμνά και ἀπλᾶ.

Ρωτᾶει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τί λέγεις; Προσέοχη δεομένη τοῦ Θεοῦ και περικεῖσαι χρυσία και ἐμπλέγματα; Μὴ γὰρ χορεῦσαι ἤρθες; Μὴ γὰρ εἰς ποιμὴν παρεγένου; Ἐκεῖ τά χρυσία, ἐκεῖ τά ἐμπλέγματα, ἐκεῖ τά πολυτελῆ ἱμάτια. Νῦν δέ οὐδενός χρεία τούτων*» (Ε.Π.Ε. 23,248). Μετάφρασις: Τί λές; Ἐρχεσαι νά παρακαλέσης τό Θεό και περιβάλλεσαι ἀπό χρυσᾶ και ἐπιτηδευμένες κομμώσεις; Μήπως ἤρθες γιά νά χορέψῃς; Μήπως ἤρθες σέ πανηγύρι; Ἐκεῖ ἔχουν θέσι τά χρυσᾶ, οἱ παράξενες κομμώσεις, τά πολυτελῆ ἐνδύματα. Ἐδῶ δέν χρειάζεται τίποτε ἀπ' αὐτά.

● Ὅταν ἕνας ἀθλητῆς πρόκηται ν' ἀγωνιστῆ, γιά νά κερδίσῃ ἕνα ὑπέροχο βραβεῖο, τί προσέχει;

Νά στολιστῆ ἢ νά προπονηθῆ; Ἀσφαλῶς τό δεύτερο.

Ἐ, λοιπόν, ὁ παρών κόσμος εἶναι γιά **ἀθλησι**, ὄχι γιά ματαιοδοξία.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Βασανιστήρια και κακουχίες

Β' Κορ. 1α' 22-25

Στοιχεία ταυτότητας (στ. 22)

Βιογραφία επιλεκτική αναγκάζεται να συντάξω ο απόστολος Παύλος. Οί άγιοι συντάσσουσιν τό συναξάρι τους με τή ζωή τους, ποτέ μέ τήν πέννα τους. Δέν νοείται άγιος ν' αυτοβιογραφηται. "Οχι διότι θεωρεί «προσωπικά δεδομένα» ώρισμένα στοιχεία τής ζωής του και δέν τά φανερώνει, αλλά διότι έχει τή στοιχειώδη ταπεινωσι νά μήν αυτοπροβάλλεται. "Άλλωστε έχει βαθύτατα τό αίσθημα, ότι «οὐκ έποιήσαμέν τι αγαθόν επί τής γής» (λειτουργία Μεγ. Βασιλείου). Τό σώμα τής Έκκλησίας διακρίνει διαμάντια αγιότητας στή ζωή του. Έκεινος όμως βλέπει μόνο άδυναμίες και άμαρτίες.

Δέν συντάσσει αυτοβιογραφία ο άγιος και από ταπεινώσι, αλλά και διότι στό μόνο, πού έλπίζει, είναι τό έλεος του Θεού.

• Ο Παύλος αναγκάζεται στή Β' προς Κορινθίους Έπιστολή νά γράψη για τόν έαυτό του, όχι βιογραφώντας τή ζωή του, αλλά άπολογούμενος για τήν έν Χριστώ διακονία του.

Θεωρεί δέ τόσο μεγάλη τήν έκτροπή νά σπάσι τή μέχρι τούδε σιωπή του για τή ζωή του, ώστε συνεχώς σάν νά ζητά συγγνώμη για τήν «άφροσύνη», όπως αποκαλεί τήν αποκάλυψη μερικων από όσα ο Θεός έκανε δι' αυτό.

• Δέν επεκτείνεται σε όσα, με τή χάρη του Θεού, κατόρθωσε. "Αν μπορη ό ωκεανός νά χωρέσι μέσα σ' ένα ποτήρι, άλλο τόσο μπορούσε νά χωρέσι ο βίος του Παύλου σε λίγα κεφάλαια μιας έπιστολής. "Ο Χρυσόστομος λέει, ότι θά χρειάζονταν μύρια βιβλία για νά γράψη κανείς τά κατορθώματα του Παύλου. «Είς ανάγκην έμπεσών τής διηγήσεως των οικείων κατορθωμάτων, ταχώς άπαντα παρέδραμε. Καίτοιγε μυρίας βιβλους ένέπλησεν αν, ει των ειρημένων εκαστον εξαπλώσαι ήβούλετο, ει τās εκκλησίας έπεν ως έμερίμνα, ει τās φυλακάς και τά έν αύταις

κατορθώματα, ει των άλλων καθ' εκάστην τās περιστάσεις, τās έφόδους. "Αλλ' οὐκ ήθέλησε» (Ε.Π.Ε. 20,26). Μετάφρασις: "Ακόμα κι όταν αναγκάστηκε νά διηγηθη τά κατορθώματά του, σύντομα τά προσέπερασε όλα. Θά γέμιζε χιλιάδες βιβλία, αν ήθελε νά εξαντλήσι καθένα. "Αν έλεγε για τīs εκκλησίες πού μερμνούσε. "Αν διηγόταν για τīs φυλακίσεις και τά κατορθώματά του κατά τή διάρκειά τους. "Αν μιλούσε για τīs καθημερινές του περιπέτειες και τīs πολεμικές πού συναντούσε. "Αλλά δέν ήθελε.

Σέ λίγες γραμμές και μέ πολύ έπιγραμματικό τρόπο, έν ειδει τηλεγραφημάτων, συνοψίζει μερικά στοιχεία τής ποικίλης ζωής του.

• Αναφέρει στήν αρχή στοιχεία, πού δέν φαίνεται νά έχουν ιδιόζουσα αξία, αλλά πού τά χρησιμοποιούσαν οι ψευδάδελφοι. Τό νά είναι κανείς Έβραϊός ή Έσραηλίτης ή απόγονος του Άβραάμ, δέν λέει τίποτε στήν καθολικότητα τής σωτηρίας και στήν οικουμενικότητα τής Έκκλησίας.

Έπειδή όμως οι έχθροί του χρησιμοποιούσαν παρόμοια στοιχεία, για λόγους μεσσιανικούς, για νά δείξουν, ότι αυτοί κατέχουν τīs έπαγγελίες του Θεού, γι' αυτό τους υπενθυμίζει, ότι αυτά τά στοιχεία τά έχει και τό δικό του πρόσωπο. «Έβραϊοί εισι; Κανώ. Έσραηλιται εισι; Κανώ. Σπέρμα Άβραάμ εισι; Κανώ» (στ. 22). "Απόδοσις στήν άπλοελληνική: «Έβραϊοί είναι; Και έγώ. Έσραηλίτες είναι; Και έγώ. Απόγονοι του Άβραάμ είναι; Και έγώ».

• Τό Έβραϊός αναφέρεται κυρίως στή γλώσσα. Τό Έσραηλίτης στό γένος. Τό σπέρμα Άβραάμ στή θρησκευτικότητα. "Ε, λοιπόν, ο Παύλος είχε μέν γεννηθη στήν Ταρσό τής Κιλικίας, αλλ' ήταν Έβραϊός, ήταν Έσραηλίτης, ήταν απόγονος του Άβραάμ.

Ανώδυνα είναι τά στοιχεία, πού αναφέρονται στήν καταγωγή μας. Δέν κουρασθήκαμε, πού

γεννηθήκαμε Ἑλληνες. Οὔτε κουραστήκαμε, πού βαφτιστήκαμε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Οὔτε ἔχει προσωπική ἀξία τό ὅτι καταγόμαστε ἀπό τυχόν εὐγενῆ οικογένεια. Ὅπως δέν εἶναι καθόλου ὑποτιμητικό, ἄν ἔχουμε γεννηθῆ ἀπό φτωχούς γονεῖς καί ἡ καταγωγή μας εἶναι ἄσημη.

Ἡ προσωπική ἀξία ἢ ἀπαξία ξεκινᾶ ἀπό τότε, πού ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου λειτουργεῖ καί πράττει, ὅσα ἐπιλέγει.

Ἐπειδή ὁμως ἡ προγονολατρεία τῶν ψευδαδέλφων εἶχε πέρασι, φανερώνει καί ὁ Παῦλος τήν «πεποίθησίν του καί ἐν σαρκί» (Φιλιπ. γ' 3-6). «Ἐβραῖοί εἰσι; Κἀγώ. Ἰσραηλιταί εἰσι; Κἀγώ. Σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; Κἀγώ» (στ. 22).

● Σημασία δέν ἔχει ἡ ἐθνική καταγωγή (Ἑβραῖος), οὔτε ἡ κατ' ἀνάγκην σύνταξις στό λαό τοῦ Θεοῦ (Ἰσραηλίτης), οὔτε ἡ ὑποχρεωτική ἠθροσκευτική ρίζα («σπέρμα Ἀβραάμ»).

Διακονία σταυρωμένη (στ. 23)

Σημασία δέν ἔχει πῶς καί τί γεννήθηκε κάποιος, ἀλλά τί ἔγινε. Τό μεγαλεῖο τοῦ Παύλου δέν ἔγκειται στά παραπάνω στοιχεῖα, ἀλλά στό ἀμέσως ἐπόμενο: «Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; Παραφρονῶν λαλῶ, ὑπέρ ἐγώ. Ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις» (στ. 23). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Διάκονοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι; Ὁμιλῶ σάν παράφρων, περισσότερο εἶμαι ἐγώ. Μέ κόπους περισσότερο, μέ κτυπήματα ὑπερβολικά, μέ φυλακίσεις περισσότερο, μέ κινδύνους θανάτου πολλές φορές».

● Ἐπειδή καί αὐτό χρησιμοποιοῦσαν οἱ ψευδάδελφοι, ὅτι ἦσαν «διάκονοι Χριστοῦ», ἐδῶ ὁ Παῦλος γίνετα ὄχι ταύτοσμος, ἀλλ' ὑπερέκων. «Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; Παραφρονῶν λαλῶ, ὑπέρ ἐγώ» (στ. 23). Γιά νά γίνῃ ὁ Παῦλος διάκονος Χριστοῦ, κουράστηκε. Ἀσκήθηκε, προσευχήθηκε, δυναμώθηκε ἀπό τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Καί πρό παντός παραδόθηκε ἐξ ὀλοκλήρου στό Χριστό. Ἡ ζωή του ταυτίστηκε μέ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Καί ὁμως, ἐνῶ ξέρει, ὅτι οἱ ψευδάδελφοι δέν ἦσαν διάκονοι, ἀλλ' ἦσαν σκληροί τύραννοι, ἐνῶ ἔχει συνείδησι, ὅτι διακονεῖ τό εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ μέ πλήρη ἀφοσίωσι, ἀποκαλεῖ παραφροσύνη τό «ὑπέρ ἐγώ».

Παραφροσύνη τό νά συγκρίνεται ὁ γίγαντας μέ τό νάνο καί νά ἐκφράζῃ τήν ὑπεροχή του; Ναι, γιά τόν ταπεινό Παῦλο ἦταν παραφροσύνη. Νά ὁμως πού ἀναγκάστηκε νά τήν ἐκφράσῃ.

● Ἄλλο νά λές, πῶς εἶσαι διάκονος Χριστοῦ,

καί ἄλλο τά ἔργα σου καί τά στίγματα σου ν' ἀποδεικνύουν τή διακονική σου προσφορά. Ἡ ὑπεροχή τοῦ Παύλου στή διακονία τοῦ εὐαγγελίου φανερώνετα ὄχι τόσο ἀπό τήν ἀγιότητα του, ὄχι τόσο ἀπό τά χαρίσματά του, ὄχι τόσο ἀπό τά θαύματά του, ὅσο ἀπό τούς διωγμούς καί τά βασανιστήρια.

Ἡ κόσμος ζητάει θαύματα. Ὁ Θεός θαυμάζει παθήματα.

Ἡ κόσμος ζητάει σημεῖα. Ὁ Θεός στολίζει μέ στίγματα. «Ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις» (στ. 23).

● Ἀπό τίς πληγές τοῦ μαρτυρίου φαίνεται πόσο τετραμένη ἀπό ἀγάπη στόν Χριστό εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἁγίου.

● Ἀπό τή φιλοξενία στό κελλί μιᾶς φυλακῆς γιά τή διακονία τοῦ εὐαγγελίου φαίνεται τό πόσο ὁ ἅγιος φιλοξενεῖ τόν Χριστό καί τή χάρι Του μέσα του.

● Ἀπό τόν καθημερινό θάνατο, εἴτε σάν «ἀπόκριμα» (ἀπόφασι), εἴτε σάν μαρτυρική πορεία, φαίνεται πόσο ἔχει ὑπερβῆ ὁ ἅγιος τό θάνατο καί ζούσε τή μακαρία ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς.

● Οἱ ψευδάδελφοι στά λόγια. Ὁ Παῦλος στό στίβο καί στή θηριομαχία φανέρονε τή διακονία του.

Μαστιγώσεις (στ. 24)

Τά πειστήρια τῆς διακονίας εἶναι τά βασανιστήρια. Μέ πολλή συστολή περιγράφει τά «στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Γαλ. στ' 17). Ἦσαν τά ματωμένα παρῶσσημα, πού τόν εἶχε τιμῆσει ὁ Θεός. Δέν τά ἔδεικνε εὐκαίρως ἀκαίρως, σέ κάθε του κίνησι καί παρουσία. Ἄλλωστε ἦσαν τόσο πολλά, πού δέν χωροῦσαν στό στήθος του, στήν περιγραφή τοῦ λόγου του. Μερικά ἀναγκάζεται νά τά βγάλῃ ἀπό τήν κρύπτη τῆς ταπεινώσεως, ὄχι γιά νά κάνῃ ἐπίδειξι, ἀλλά γιά νά ρίξουν τό φῶς τῆς αὐθεντικότητος στό κήρυγμά του.

Στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς παρουσιάζει σταδιακά, καί κατά συνοπτικό τρόπο, τά ἐξῆς τεκμήρια τῆς γνησιότητάς του: *Βασανιστήρια, κινδύνους, στερήσεις, κακουχίες, φροντίδες, ἀγωνίες, μέριμνες, περιπέτειες*.

● Οἱ ψευδάδελφοι, οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί, αὐτοί κυρίως διέστρεφαν τό κήρυγμά του. Κακοποιοῦσαν τό λόγο του. Ἰουδαῖοι ἦσαν καί ἐκεῖνοι, πού πρῶτοι καί περισσότερο ἀπό ἄλλους

κακοποίησαν πολλές φορές τό σῶμα του. «ὑπό Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἔλαβον» (στ. 24). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἀπό τούς Ἰουδαίους πέντε φορές μαστιγώθηκα μέ “τεσσαράκοντα παρά μία” μαστιγώσεις».

Τό «τεσσαράκοντα παρά μίαν» ἦταν μία ἀπ' τῆς Ἰουδαϊκῆς ποινῆς. Ἔδεναν τόν κατάδικο, τόν ἔγδυναν καί τόν μαστίγωναν μέ σαράντα «βουρδουλῆς». Καί γιά νά μή... τόν ἀδικήσουν καί χάσουν τό λογαριασμό καί τόν «κεράσουν» μέ μερικές παραπάνω, καθιερώθηκε νά δίνουν μία λιγώτερη (39). Ἔτσι ἔμεινε παροιμιώδης τό «παρά μίαν τεσσαράκοντα».

Τό μαστίγωμα αὐτό τό ὑπέστη πέντε φορές. Καί κάθε φορά, πού ἔδεναν τόν Παῦλο σέ μία κολῶνα καί τόν μαστίγωναν μέ τό δερμάτινο μαστίγιο, τό φραγγέλιο, ὁ Παῦλος ἔφερε μπροστά του τό Διδάσκαλό του, τόν Κύριο Ἰησοῦ, πού Τόν ἔδεσαν καί Ἐκείνον σέ κολῶνα καί Τόν φραγγέλωσαν, γιά νά Τόν παραδώσουν καταπληγμένο «ἵνα σταυρωθῇ» (Ματθ. κζ' 26).

Ποιές εἶναι οἱ πέντε φορές, πού οἱ Ἰουδαῖοι ράβδισαν τόν Παῦλο; Στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρονται πάντως πολλές περιπτώσεις, πού οἱ Ἰουδαῖοι ἔδωκαν βία τόν Παῦλο ἀπό τή συναγωγή, τόν ἔσερναν κατά γῆς, τόν κακοποιοῦσαν καί τόν παρέδιναν στή Ρωμαϊκή ἐξουσία, γιά νά συνεχιστῇ πιά ἐπίσημα τό μαρτύριό του. Οἱ Ἰουδαῖοι τόν κυνήγησαν στό Ἰκόνιο τῆς Πισιδίας (Πράξ. ιδ' 5), στή Θεσσαλονίκη (Πράξ. ιζ' 5), στή Βέροια (Πράξ. ιζ' 13), στήν Κόρινθο (Πράξ. ιη' 12), στήν Ἐφεσο (Πράξ. κ' 3), στήν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης (Πράξ. κα' 11), στό Ἱεροσόλυμα (Πράξ. κα' 28). Πραγματικοί ἐχθροί τοῦ Παύλου, οἱ πιά φανατικοί, «οἱ οἰκιακοί αὐτοῦ» (Ματθ. ι' 36).

Ἄλλες κακουχίες (στ. 25)

Μετά τήν Ἰουδαϊκή ποινή, στό βασανιστήρια, ἀναφέρεται ἡ Ρωμαϊκή ποινή: «Τρίς ἔρραβδίσθην, ἀπαξ ἐλιθάσθην, τρίς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ θυτῷ πεποίηκα» (στ. 25). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Τρεῖς φορές ραβδίσθηκα, μία φορά λιθοβολήθηκα, τρεῖς φορές ναυάγησα, ἕνα ἡμερονύκτιο πάλευα στό πέλαγος».

Στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρεται ἕνας ραβδισμός τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα, ἐκεῖνος στούς Φιλίππους. Οἱ δύο ἀπόστολοι ἤρθαν ἀντιμέτωποι σέ τρεῖς δικτατορίες: Τό θρη-

σκευτικό φανατισμό τῶν Ἰουδαίων, τά οικονομικά συμφέροντα τοῦ ὄχλου καί τό στρατιωτικό κατεστημένο τῶν Ρωμαίων. *Φανατισμός - ὄχλοκρατία - στρατοκρατία!* Ἐναντίον τῶν ἀποστόλων, πού κρίνονταν ἀναπολόγητοι. «Καί συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καί οἱ στρατηγοί περιρρήξαντες αὐτῶν τά ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίσειν» (Πράξ. ιστ' 22).

● **Λιθοβολισμός τοῦ Παύλου ἀναφέρεται ἕνας στίς Πράξεις (ιδ' 5).** Πῶς θά αἰσθανόταν ὁ Παῦλος, ὅταν οἱ πέτρες ἔπεφταν πάνω του; Ὅπωςδήποτε θά ἔρχοταν μπροστά του τό εὐλογημένο πρόσωπο τοῦ Στεφάνου. Ἐκεῖ ἦταν δράστης. Τώρα ὁ ἴδιος εἶναι μάρτυς, συμμάρτυρας τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου. «Τρίς ἔρραβδίσθην, ἀπαξ ἐλιθάσθην, τρίς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ θυτῷ πεποίηκα» (στ. 25).

● **Μαρτύριο καί τό ναυάγιο.** Βρέθηκε στήν ἀφιλόξενη ἀγκαλιά τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας τρεῖς φορές ὁ Παῦλος. Τά ναυάγια, πού ἀναφέρει ἐδῶ, συνέβησαν πρῖν ἀπό τό ναυάγιο στή Μελίτη, πού περιγράφεται στό τελευταῖο κεφάλαιο τῶν Πράξεων. Ὁ Παῦλος, πού φωτισμένος ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, κολυμποῦσε μέσα στή θάλασσα τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ (Ἐφεσ. γ' 9), χωρίς νά ὑφίσταται ναυάγιο πλάνης ἢ ἐπάρσεως, ὁ Παῦλος, πού θρηνοῦσε γιά τό ναυάγιο πολλῶν χριστιανῶν, πού ἔχασαν τήν πίστι τους (Α' Τιμ. α' 19), βρέθηκε ὁ ἴδιος σωματικά ναυαγός στά ἀφρισμένα κύματα τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Φαντασθῆτε τόν Παῦλο νά κολυμπᾷ, νά θαλασσοδέρνεται, καί τελικά τό ναυαγιστικό τοῦ Θεοῦ, τό θαῦμα, νά τόν σώζη!

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος περιγράφει τίς δοκιμασίες καί τά βάσανα τοῦ Παύλου μέ τά ἐξῆς λόγια: «Καθάπερ ἀθλητής αὐτός παλαίων, τρέκων, πυκτεύων, ἢ στρατιωτῆς τεικομακῶν, πεζομακῶν, ναυμακῶν οὕτω πᾶν εἶδος μετήι τῆς μάχης, καί πῦρ ἐνέπνει, καί πᾶσιν ἀπρόσπιος ἦν. Ἐνί σώματι καταλαμβάνων τήν οἰκουμένην, μιᾷ γλώττῃ πάντας τρεπόμενος» (Ε.Π.Ε. 20,20). Μετάφρασις: Σάν ἀθλητής ὁ Παῦλος παλεύει, τρέχεις πυγμαχεῖ. Σάν στρατιωτῆς μάχεται στό τεῖχος, ἄλλοτε ὡς πεζικάριος, ἄλλοτε ναυμαχεῖ στή θάλασσα. Μεταχειριζόταν κάθε εἶδος μάχης. Ἄναβε φωτιές. Καί γιά ὄλους ἦταν ἀνίκητος. Μέ ἕνα σῶμα νικοῦσε ὅλη τήν οἰκουμένη. Μέ μιᾷ γλῶσσα κατατρόπωνε ὄλους.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Πιθανότητα και βεβαιότητα

Ετή ζωή αυτή ἄς ἀρκούμεθα σέ ὅσα φανερώνει ὁ Θεός μέ τήν Ἐκκλησία Του. Μᾶς εἶναι ἀρκετά, γιά νά σωθοῦμε, μόνο νά πιστεύουμε ἀκράδαντα καί ἀμετακίνητα.

- Ὄταν ἔχη κανεῖς ἓνα θησαυροφυλάκιο, ὅπου ὑπάρχουν καί προσφέρονται ὄλοι οἱ θησαυροί, πρὸς τί νά προστρέξῃ σέ κάποια ἀποθήκη, ὅπου μοιράζονται ἀμφιβόλου ποιότητας πράγματα;

- Ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι τό θησαυροφυλάκιο τῆς Ἀλήθειας. Πρὸς τί νά τρέχουμε σέ ψευτοσωτήρες καί ἰδεολογίες τοῦ κόσμου, γιά νά δοκιμάσουμε τάχα σοφίες καί δυνάμεις;

Δυστυχῶς καί σήμερα ὑπάρχουν χριστιανοί ὀρθόδοξοι, πού λένε ὅτι πιστεύουν στόν Χριστό καί στήν Ἐκκλησία, ἀλλά «γιά καλό καί γιά κακό» τρέχουν καί σέ διάφορες θρησκείες καί παραθρησκείες τοῦ κόσμου, ζητώντας βοήθεια καί ἀποκαλύψεις.

Υπάρχει, σοῦ λένε, πιθανότητα, νά βοηθηθῶ καί ἀπό κεῖ, νά μάθω κάποιο μυστικό ἀπό τό «μέντιουμ», νά λυθοῦν τά μάγια ἀπό τή μάγισσα, νά λυρωθῶ ἀπό ξορκιστές καί ὄραματιστές!

- Πολλοί παίζουν μέ τίς πιθανότητες τοῦ Διαβόλου.

- Χάνουν τή βεβαιότητα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Παῦλος γνώριζε, ὅτι καί τούς πιστούς μαθητές του ἤθελαν μερικοί νά τούς ἀποπροσανατολίσουν ἀπό τή μία καί μοναδική πηγὴ φωτισμοῦ καί ἀποκαλύψεως, ἀπὸ τόν Χριστό, καί νά τούς ἐκτρέψουν σέ θρησκευτικές πιθανότητες. Γι' αὐτό καί σημειώνει: «Τοῦτο δέ λέγω ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογία» (Κολοσ. β' 4). Δηλαδή: «Καί τό

λέω αὐτό (ὅτι ὄλοι οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως βρίσκονται στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό), γιά νά μή σᾶς ἐξαπατᾶ κανεῖς μέ ἀληθοφανῆ λόγια».

- Εἶναι παραλογισμός ν' ἀφήνῃ κανεῖς τόν κανονικό δρόμο, πού ἀσφαλῶς ὁδηγεῖ στόν προορισμό του, καί νά παίρνῃ κάποιο μονοπάτι, πού τάχα ἔχει (ἀπίθανη) πιθανότητα νά ὁδηγήτῃ κάπου!

- Εἶναι παραλογισμός ν' ἀφήνῃ κανεῖς τό ἐγγυημένο φάρμακο τοῦ καθιερωμένου γιατροῦ, καί ν' ἀκολουθῆ τή συνταγὴ κάποιου κομπογιαννίτη, πού δέν ἔχει οὔτε 1% πιθανότητα θεραπείας!

Προσοχή! Κυνηγώντας τίς πιθανότητες, ὑπάρχει ἡ μόνη πιθανότητα νά χάσουμε... τή βεβαιότητα! Ὁ Χριστός εἶναι ἡ μοναδική βεβαιότητα σωτηρίας. Ἄς μή μιλάμε, λοιπόν, γιά πιθανότητες σωτηρίας, τή στιγμή, πού δέν γνωρίσαμε καλά καί δέν ζήσαμε τή βεβαιότητα, τό Χριστό.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰγγελλ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 € Κύπρου 20€

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Γιατί μετέδωσε τή θεία Κοινωνία;

Γτό προηγούμενο τεύχος ασχοληθήκαμε μέ τόν κ. Μπουτάρη: Ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης ἀπό τή μιὰ μεριά τίθεται ἀναφανδόν ὑπέρ τῶν ὁμοφυλοφίλων καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἐκλέγεται πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Ἀγιορειτική Ἑστία» Θεσσαλονίκης.

Τό θέμα δέν εἶναι, πῶς ὁ κ. Μπουτάρης συνδυάζει τήν ἐπαίσχυντη βρωμιὰ μέ τήν χαριτωμένη γωνιά τοῦ κόσμου (Ἅγιον Ὅρος). Τό θέμα εἶναι ἡ στάσις τῆς **ἰ. Κοινότητος**. Ἀπό ὅσα τουλάχιστον ἤλθαν σέ γνώσι μας, δέν ἀποδοκιμάστηκε ὁ στηρικτής τῶν ἀνωμάτων κ. Μπουτάρης ἀπό τήν Ἀγιορειτική διοίκησι!

• Ἡ προκλητικότητα ὁμως συνεχίζεται. Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί ἐπίσκοπος τοῦ Ἁγίου Ὁρους κ. **Βαρθολομαῖος**, σέ ἐπίσημη ἡμέρα μετέδωσε τά **Ἀχραντα Μυστήρια** στόν ὑποστηρικτή τῶν ἀνωμάτων κ. Μπουτάρη.

Τό ὅτι πολλοί λειτουργοί τοῦ ἰ. θυσιαστηρίου μεταδίδουν τή θεία Κοινωνία καί σέ πρόσωπα ἀναιδή, εἶναι γεγονός. Τό ἐλαφρυντικό εἶναι, ὅτι σέ μεγάλες ἰδίως ἡμέρες, ὅπως Χριστούγεννα, Μεγ. Πέμπτη, Πάσχα κ.λπ. ἔρχονται πλήθη ἀνώνυμα. Δέν τά γνωρίζει ὁ λειτουργός. Βέβαια προειδοποιεῖ, νά μή προσέλθουν ὅσοι δέν προετοιμάστηκαν.

• Τό ἐλαφρυντικό ὁμως αὐτό δέν τό εἶχε ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος. Γνωρίζει καλά τά τοῦ κ. Μπουτάρη καί κυρίως τήν ἀνοικτή ὑποστήριξί του στούς **ἐκφύλους καί διεστραμμένους**.

• Τό γεγονός ἔχει συμβῆ ἔδῳ καί ἀρκετούς μῆνες. Τόν περασμένο Φεβρουάριο, στήν πρώτη μετά ἀπό 93 χρόνια λειτουργία στό Ναό τοῦ **Ἁγίου Βουκόλου στή Σμύρνη**, ὁ προεστῶς τῆς λατρευτικῆς συνάξεως πατριάρχης Βαρθολομαῖος φωτογραφήθηκε τήν ὥρα πού κοινωνοῦσε τόν κ. Μπουτάρη.

Ἄν στή θέσι τοῦ κ. Βαρθολομαῖου βρισκόταν ἐπίσκοπος μέ συνείδησι τῆς εὐθύνης, ὅπως ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος Μεδιολάνων, θά ἄφηνε τά ἅγιο Ποτήριο

στήν ἅγια Τράπεζα καί θά ὕψωνε τό χέρι καί τή φωνή του: «Ὁχι! Μή προχωρεῖς, ἔστω κι ἂν εἶσαι δήμαρχος, ἔστω κι ἂν εἶσαι βασιλιάς».

• Ἡ πτώσις τοῦ κ. Μπουτάρη δέν εἶναι προσωπικό ἀμάρτημα. Εἶναι **δημόσιο σκάνδαλο**. Καί ὅσοι δημοσίως καί μέ κυνισμό ὑποστηρίζουν τοὺς **κιναιδούς**, αὐτοί μόνοι τοὺς εἶναι ἀποκομμένοι ἀπό τή θεία Κοινωνία.

Ἡ μετάδοσις τῆς θείας Κοινωνίας δέν εἶναι θέμα **εὐγενείας**. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει:

«Μηδεὶς ἀπάνθρωπος προσίτω, μηδεὶς ὠμός καί ἀνελεής, μηδεὶς ὄλως ἀκάθαρτος... Ταῦτα καί πρὸς τοὺς μεταλαμβάνοντας καί πρὸς τοὺς διακονουμένους. Οὐ μικρά κόλασις ἐστίν, εἴ τιμι συνειδότες τινὰ πονηρίαν, συγχωρήσεται μετασχεῖν ταύτης τῆς τραπέζης. Τό αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν ἐκζητηθήσεται τῶν ὑμετέρων. Κἂν στρατηγός τις ἦ, κἂν ὑπάρχος, κἂν αὐτός ὁ τό διάδημα περικείμενος, ἀναξίως δέ προσέρχη, κώλυσον. Μείζονα ἐκείνου τὴν ἐξουσίαν ἔχεις» (Ε.Π.Ε. 12,218).

Μετὰ φρασις: Κανένας ἀπάνθρωπος ἄς μή προσέλθῃ στή θεία Κοινωνία. Κανένας σκληρός καί ἀνελέητος. Κανένας τελείως ἀκάθαρτος. Τά λέω καί σέ σᾶς, πού μεταλαμβάνετε, ἀλλά καί σέ σᾶς πού διακονεῖτε τά μυστήρια. Δέν εἶναι μικρή ἡ εὐθύνη σας, ἂν ἐπιτρέψετε σέ κάποιον νά μετάσχη τῆς τραπέζης αὐτῆς, ἐνῶ ξέρετε ὅτι ἔχει διαπράξει πονηρία καί δέν ἔχει μετανοήσει. Τό αἷμα του θά ζητηθῇ ἀπό τά δικά σας χέρια. Καί ἂν ἀκόμα εἶναι στρατηγός, ἐμπόδισέ τον. Καί ἂν ἀκόμα εἶναι ὑπάρχος, ἐμπόδισέ τον. Καί ἂν ἀκόμα εἶναι αὐτός ὁ βασιλιάς, ἐμπόδισε, ἂν προσέρχεται ἀνάξια. Ἐχει μεγαλύτερη ἀπό ἐκείνον ἐξουσία.

• Πρόκειται γιά θέμα πίστεως. Ἡ εὐθύνη φοβερή. Δικαιολογημένα διαμαρτυρήθηκε ὁ Μητροπολίτης **Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος**, λέγοντας σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Πατριάρχη: «Δέν ἔχετε σκεφθῆ, ὅτι ὁ ταλαίπωρος αὐτός ἀνθρώπος, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του, προάγει τὴν ἀνηθικότητα; Πῶς, λοι-

πόν, έτολμήσατε νά τοῦ μεταδώσετε τά ἄχραντα Μυστήρια; Πῶς καί διατί διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ συνετελέσατε εἰς τήν χλευήν τοῦ ὑπερτάτου Μυστηρίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;».

Ξεθεμελίωμα τοῦ γάμου

Γιά τοὺς χριστιανούς ἕνας εἶναι ὁ θεσμός, πού θεμελιώνει τήν οικογένεια: Ὁ **ἐκκλησιαστικός γάμος**. Δύο νέοι ἐνώνουν τήν ἀγάπη τους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἡ **ιερολογία** τοῦ γάμου δέν εἶναι τυπική. Ἀποτελεῖ εὐλογία καί ἐγγύησι σταθερότητας καί ἰσοβιότητος. Καί μιλάμε γιά ἱερολογία, πού ἐπιλέγουν οἱ μελλόνυμφοι ἐλεύθερα καί συνειδητά. Πιστεύουν, ὅτι τό μυστήριο τοῦ γάμου οἰκοδομεῖ μία «κατ' οἶκον ἐκκλησία», μέ **βάσι** τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη, **καρπό** τήν παιδοποιΐα, σύμφωνα μέ τό θεληματικό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ, καί **σκοπό** τόν ἀγιασμό.

Στήν ἐποχή μας ἀμφισβητήθηκε ὁ ἐκκλησιαστικός γάμος, πού γιά μιά χριστιανική ὀρθόδοξη χώρα ἀποτελεῖ **μονόδρομο** οικογενειακῆς συμβίωσης. Κατ' ἀπαίτησιν ἀσελγῶν καί ἀσεβῶν ἐμφανίστηκαν (δειλά στήν ἀρχή, μέ θρασύτητα στή συνέχεια) ἄλλοι τρόποι οικογενειακῆς συμβίωσης.

- Θεσπίστηκε ὁ λεγόμενος «**πολιτικός γάμος**», πού κατά τήν Ἐκκλησία εἶναι «**πορνογαμία**». Στήν ἀρχή ἡ φρίκη γιά τήν ἐπιλογή «γάμου» στό δημαρχεῖο ἔκανε συγγενεῖς, ἀκόμα καί γονεῖς, νά μή παρίστανται σέ μιά τέτοιου εἴδους διακωμῶδησι τοῦ γάμου.

Σιγά-σιγά ὅμως χαλάρωσαν τά πράγματα, καί αὐξήθηκαν οἱ πολιτικοί «γάμοι». Παρά ταῦτα γιά τήν Ἐκκλησία παύουν νά εἶναι μέλη της (μέχρι νά μετανοήσουν) ὅσοι ἐκτρέπονται καί καταπατοῦν τό μυστήριο τοῦ γάμου. Οἱ δέ παρερευθέντες σέ πολιτικό «γάμο» εἶναι συνένοχοι ἐπισημοποιήσεως τῆς πορνείας καί κανονίζονται μέ ἀποχή ἀπό τή θεία Κοινωνία.

- Στή συνέχεια τό 2009 θεσπίστηκε εὐκολώτερος τρόπος καταφρονήσεως τοῦ γάμου καί νομιμοποιήσεως προγα-

μαίων σχέσεων. Πρόκειται γιά τό «**σύμφωνο συμβίωσης**». Μέ μιά ἀπλή συμβολαιογραφική πράξι στήνουν... οικογένεια δύο πρόσωπα (ἄνδρας καί γυναίκα). Προφανῶς τό «σύμφωνο συμβίωσης» εἶναι μιά ἀπό τίς ἐπιλογές τῶν **ἁθῶν** στήν πατρίδα μας.

Τό πρόβλημα εἶναι, πῶς ἀλλοιώθηκαν τόσο συμπατριῶτες μας, ὥστε στίς ἱερώτερες στιγμές τῆς ζωῆς τους, ὅπως ὁ γάμος, ἡ γέννησις παιδιοῦ καί ὁ θάνατος, ν' αὐτονομοῦνται ἀπό τόν Θεό καί νά διακηρύττουν: «**Θεέ, δέν σέ θέλουμε. Μόνοι μας τακτοποιοῦμε τά καθ' ἡμᾶς**».

Ἄλλά πρόβλημα εἶναι καί πῶς ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, ἐμπιστεύονται τή διακυβέρνησι τῆς Χριστιανικῆς Ἑλλάδος σέ **δεδηλωμένους ἄθεους**, πού συζοῦν μέ «σύμφωνο συμβίωσης».

- Ἄλλά τό κατρακύλισμα στό θέμα τῆς οικογενείας δέν σταματᾷ. Ὁ ἄθεος πλέον νομοθέτης ἀναζήτησε καί ἄλλο τρόπο ξεθεμελιώματος τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς οικογενείας. Μέχρι τώρα τακτοποιοῦσε τά **ἐτερόφυλα** ζευγάρια τῆς ἐκτροπῆς. Τώρα ἐπιζητεῖ νά τακτοποιήσῃ καί τά **ὁμόφυλα** ζευγάρια τῆς ἐντροπῆς. Τό σχετικό νομοσχέδιο κατατέθηκε τόν περασμένο Ἰούνιο καί ἀναμένεται ἡ ψήφισις του, παρ' ὅλη τήν ἀντίδρασι τῆς Ἐκκλησίας.

- Προσθέστε σ' ὅλα αὐτά τά χυδαῖα, πού ἀνατρέπουν τό οικογενειακό δίκαιο, καί τίς ἄλλες δύο ἀναισχυντίες. Ἡ μία: Τά **παράνομα ζευγάρια**. Ἀπό τήν ἐφηβική ἡλικία ἔχουμε προγαμιαῖες πορνικές σχέσεις. Ἡ ἄλλη: Τά **διαζύγια**, πού ἔχουν αὐξηθῆ τρομακτικά. Στους δέκα γάμους σχεδόν οἱ μισοί διαλύονται, εἴτε ἐπίσημα, εἴτε συμβατικά.

Καί τό ἐρώτημα εἶναι: Ὑπάρχουν πλέον οικογενεῖες μέ ἐκκλησιαστική εὐλογία, μέ ἐνότητα καί μέ ἄρμονια;

Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει

Υπάρχουν τίμια ζευγάρια, πού σηκώνουν τό σταυρό τῆς **τεκνογονίας**; Πόσα εἶναι; Οὔτε οἱ μισοί ἀπό τοὺς νεο-

έλληνες. Ἄλλά καί αὐτοί, πού δέχονται τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας, πόσοι τηροῦν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

- Πόσοι ἀγωνίζονται, ὥστε πρό τοῦ γάμου νά εἶναι ἀμόλυντοι καί νά ἀρμόζῃ ὁ ὄρος **«στεφάνωμα»;**

- Πόσοι ἐπιλέγουν **ἐκ πίστεως** τόν Χριστό νά τοὺς εὐλογήσῃ τήν κοινωνία τοῦ γάμου;

- Πόσοι πρό τοῦ γάμου καί μετά τό γάμο **ἐξομολογοῦνται;**

- Πόσοι εἶναι ἀποφασισμένοι νά τηρήσουν τό νόμο τοῦ Θεοῦ, δηλαδή, τῆς **τεκνογονίας;**

Ἐν τάξει, συμφωνοῦμε, ὅτι εἶναι ἀξιέπαινοι ὅσοι προσέρχονται στή χάρι τοῦ Κυρίου καί ζητοῦν τήν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλά ρωτᾶμε: Οἱ **ἐκτρώσεις** (200.000 περίπου ἐτησίως) δέν γίνονται καί ἀπό ζεύγη ἐκκλησιαστικοῦ γάμου; Εἶναι χριστιανοί ὅσοι καί τοῦ παπᾶ τήν εὐλογία ζήτησαν καί στό μαχαίρι τοῦ ἐκτρωσιολόγου γιατροῦ κατέφυγαν;

Ἐν τάξει, ἄς ἐπαινέσουμε ὅσους τελοῦν ἐκκλησιαστικό γάμο. Ἄλλά ρωτᾶμε: Στήν **ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας** οἱ ἄλλοι μόνο καταφεύγουν; Δυστυχῶς τό 90%-95% τῶν γάμων ἐμποδίζουν τήν τεκνογονία. Λαμβάνουν (καί χριστιανικά ἀνδρόγυνα) τά ποτηρά καί βρώμικα μέσα, γιά νά μήν ἔλθουν παιδιά στή ζωή!

- Ἄν μέ τήν ἐκτρωσι σκοτώνουμε ἕνα παιδί, μέ τήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας σκοτώνουμε ἕνα ἔθνος, τό Ἑλληνικό. Ἡ **ὑπογεννητικότητα** πού ὀφείλεται; Στόν περιορισμό τῶν γεννήσεων.

- Ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας δέν εἶναι ἀπλῶς ἄτιμη πράξις. Εἶναι ὀλιγοπιστία καί **ἀπιστία**. Ἀπό κοινοῦ συμφωνοῦν τά ἀνδρόγυνα, νά κάνουν τόν Θεό τῆς δημιουργικῆς καί προνοητικῆς ἀγάπης «πέρα» καί νά ρυθμίσουν μόνοι τή ζωή τους. Τό ἀποτέλεσμα: **Τραγωδία**.

- Ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας δέν εἶναι μόνο ἀπιστία στόν Θεό. Εἶναι καί καταστροφή τοῦ ἔθνους. Τό **δημογραφικό** εἶναι τό πιό ἐφιαλτικό πρόβλημα. Τά ἐπίσημα στατιστικά («Καθημερινή», 5 Ἀύγ. 2015) κυριολεκτικά «σοκάρουν»:

- Γιά νά αὐξηθῇ ἕνα ἔθνος, πρέπει οἱ γεννήσεις νά εἶναι περισσότερες ἀπό τοὺς θανάτους. Γιά νά ζήσῃ ἀπλῶς, πρέπει οἱ γεννήσεις νά εἶναι ἴσες μέ τοὺς θανάτους. Γιά νά πεθάνῃ ἀρκεί οἱ γεννήσεις νά εἶναι λιγώτερες ἀπό τοὺς θανάτους.

- Κοιτάξτε λοιπόν: Τό 2014 οἱ θάνατοι στήν Ἑλλάδα ἦσαν 114.088 καί οἱ γεννήσεις 93.429 (21.000 λιγώτερες οἱ γεννήσεις!!!).

- Τό πρῶτο ἐξάμηνο τοῦ 2015 οἱ θάνατοι ἦσαν 74.060 καί οἱ γεννήσεις 52.395 (22.000 λιγώτερες!!!).

- **Νά ἐνισχυθῇ ἡ πολυτεκνία!** προτείνουν πολλοί. Συμφωνοῦμε. Ἄλλά διαφωνοῦμε ριζικά καί κάθετα μέ κάθε **πρεσβύτερο** καί **ἐπίσκοπο**, πού ἔμμεσα ἢ ἄμεσα στηρίζε τήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας. Ἐμμεσα, ὅταν δέν ἀναφέρεται καθόλου στό θέμα. Ἄμεσα, ὅταν στό μυστήριό τῆς **ἐξομολογήσεως** ἀνέχονται (μόνο;) τήν ὑλιστική, φίλαυτη καί σατανική ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας.

- Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει καί μεῖς κάουμε πανηγύρια!

“Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τά 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2015**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008

865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημείωσις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ποσόν διά τῆς **ALPHA BANK** ἀπό τό ἐξωτερικό (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιά συνδρομή, εἴτε ὡς εἰσφορά, νά ζητοῦν ἔκδοσις τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγή **IOANNIS VAPTISTIS** καί σέ εὐρώ (**EUR**).